

ΜΟΙΡΟΛΟΪ·

Τί ἄλλο, Καλέ μου, ζητᾶς ἀπὸ μένα
Καὶ στέκεις θλιμένος μπροστὰ στὴ μορφὴ μου,
Ἐφοῦ κ' ἡ καρδιά μου, ἄφοῦ κ' ἡ ψυχὴ μου,
Κι' ἄς εἶσαι νεκρὸς — πλημμυροῦν ἀπὸ Σένα!

Τὰ θεῖα τραγούδια σου ἓνα πρὸς ἓνα
Τὰ ζεῖ κάθε νύχτα ἢ ψάλτρα φωνὴ μου
Γενῆκαν αὐτὰ μοναχὴ προσευχὴ μου
Ἐγνή προσευχὴ γεννημένη ἀπὸ Σένα!

Γιατί μὲ κυττάξεις μὲ μάτια θλιμένα;
Λαμπάδα σοῦ ἀνάβω τὴν ἴδια ψυχὴ μου
Καὶ μέρα τὴ μέρα σκορπᾶ ἡ ζωὴ μου
Γιὰ Σένα, τὰ ρόδα της τὰ γλωμιασμένα.

ΠΑΘΟΣ

ᾠ! τὰ μάτια, τὰ μάτια σου
ποῦ ὅλο χρώματ' ἀλλάζουν,
μὲ γητεύουν τὰ μάτια σου
καὶ βαθεῖα μὲ σπαράζουν.

Μὲς τὰ χέρια, — τὰ χέρια σου —
τὰ γερά, τ' ἀτσαλένια,
τρεμουλιάζουν τὰ χέρια μου
σὰν πουλιὰ λαβωμένα!

Καὶ τὸ σῶμα, τὸ σῶμά σου
γευρικό κι' ἀντρειωμένο
πῶς τὸ λυώνει τὸ σῶμά μου
τὸ βαρεῖα κουρασμένο...